

CLARET SERRAHIMA, DEL ROC LAIETÀ AL DRAC DEL FESTIVAL

El disseny, el bar i el Colmado

—**T**u vas escollir que el símbol del Festival de Cinema de Barcelona fos un drac que canviï en cada edició. ¿Per què, aquest canvi?

—Va ser una proposta que vam fer junt amb el Josep Maria Mir i el Joaquim Nolla, l'any passat. El motiu primer és perquè el drac és un personatge mitològic que no té una forma específica, després perquè els festivals de cinema són actes vius, canvien cada any les pel·lícules, els directors, els actors. I a més a més, perquè la imatge s'ensenya durant els deu dies que dura el festival i després passa tot un any fins que es torna a ensenyar. Per això, el perill de confusió no hi és. I vam decidir que l'important no era la forma sinó el concepte drac, com l'Os de Berlín, la Palma de Cannes i l'Oscar de Hollywood.

—¿Barcelona està vivint una mena d'eufòria col·lectiva amb tota la campanya del 92? ¿Quin és el teu punt de vista sobre això? I sobretot, ¿què passarà el 1993?

—Sembla com si el 92 ens hagués de tocar la lota a tots, i no ens tocarà. Pel 93 no passarà res, estarem vivint la resaca. El problema és que, després del 92, tot serà pitjor, perquè el país no està preparat per tirar endavant unes olimpíades. I encara que ho estigués, no pot ser que un país es mogui durant cinc anys gràcies als deu o dotze dies que duren els Jocs.

—¿És cert que el país està travessant un bon moment cultural?

—Això és veritat, i amb l'avantatge que tot aquest moviment és degut a l'individu i no a l'administració. Però ni

Fa més de vint anys que es dedica a la seva professió, el disseny gràfic. La imatge del Festival de Cinema de Barcelona i el cartell d'«El complot dels anells» són dos dels seus treballs recents. El Gran Colmado i l'Universal representen l'altra cara de la seva activitat.

Carles Singla

abans tan poc ni ara tant. Diuen que ens podem comparar amb Europa. Comparar sempre es pot comparar, però falta veure si la comparació és de cent a deu o de cent a cent.

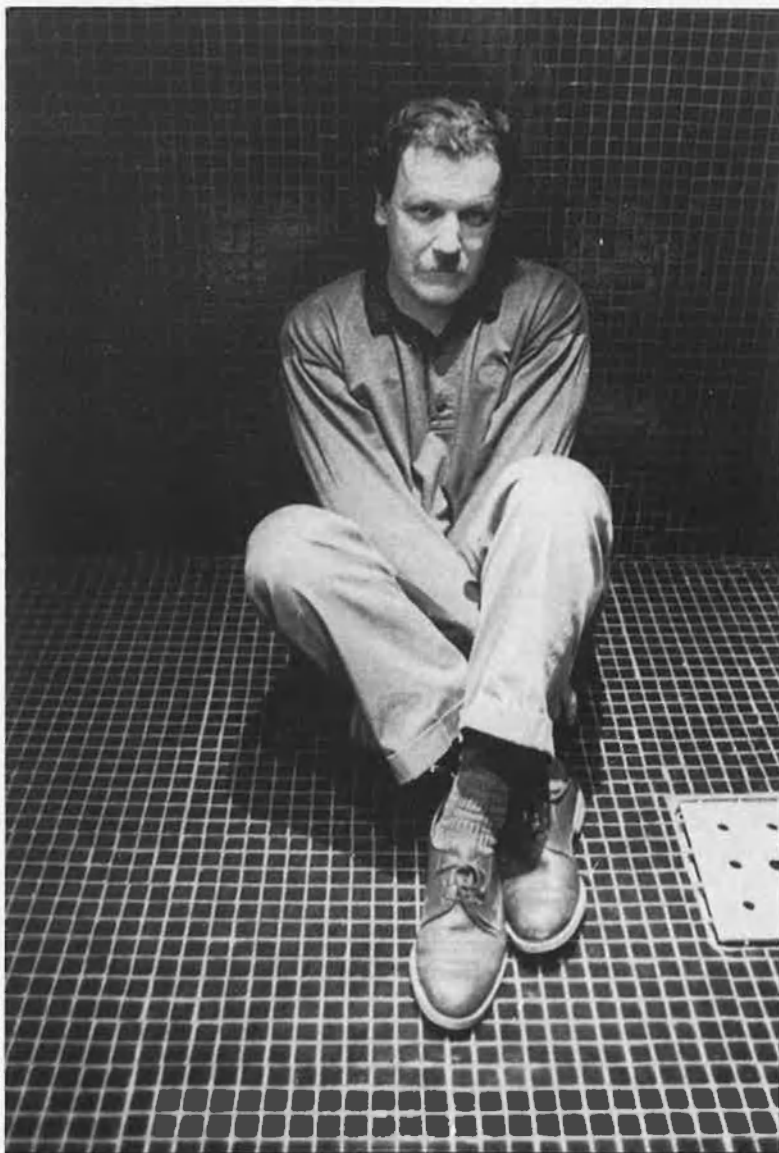
Catalunya és un país lleig, en general. Està brut, fet malbé. El que tenim són anècdotes històriques, Ripoll, Poblet, Gaudí, Picasso... Ara parlem d'aquest tema, quan la meua professió és el disseny gràfic, però un bon dissenyador ha de ser una persona sensible amb el seu país i culturalment preparada. Has de conèixer totalment el país i el moment en què vius. Si no, no

pots conceptualitzar i formalitzar el disseny ni treballar en qualsevol camp de la cultura.

—Tu fa vint anys que et dediques al món del disseny, i havies estat molt vinculat a l'època del roc laietà, fent cobertes de discos, per exemple.

—Jo no era gens conegut, llavors, però em van venir a buscar i vaig treballar-hi. Feia totes les cobertes de disc de Zeleste, i com que l'edat que tenia lligava molt amb allò, m'ho passava molt bé. Fer una coberta eren deu dies de xerrar amb els músics, ara seria impensable. Eren uns altres temps. Amb l'Orquestra Mirasol o la Dharma, me n'anava amb ells a Valldoreix a fumar porros i veure què fèiem. Si no, no entenien que els pogués dissenyar la coberta. El Sisa era més difícil, jo era el que feia la forma a través del projecte d'ell. Hi havia picabaralles, perquè no podia fer ben bé el que volia, però era interessant.

Això actualment passa amb el cinema. He fet dues o tres coses per al

«Catalunya és un país lleig, en general. Està brut, fet malbé».

cinema, l'última, *El complot dels anells*, i si les coses segueixen igual. no en faré mai més, perquè t'enfronta amb el director i mai no hi ha pressupost.

—*Quan fa tants anys que estàs fent la teva feina i, de sobte, aquesta activitat es torna protagonista de l'actualitat, ¿com et fa sentir?*

—Aquest és un protagonisme fals. Això està passant perquè hi ha uns quants professionals que estan treballant bé, com va passar amb l'arquitectura. El disseny és massa de moda, però l'única sensació que sento, i és agradable, és que el fet que es conegui més, fa la feina més còmoda. Sí que

—*¿De campanyes polítiques, no n'has fet perquè no has volgut o perquè no t'ho han ofert?*

—Perquè no m'ho han ofert.

—*I si t'ho oferissin, ¿ho acceptaries?*

—Tot té un preu, però guardant les distàncies, si em volgués contractar la dreta històrica diria que no. Jo sóc dels que crec que el vot útil és votar en blanc. En política passa com amb el Barça, ¿com vols treure en Núñez? Impossibile, si l'oposició no existeix. Passa el mateix amb el PSOE i Hernández Mancha, i aquí amb l'Obiols.

De tota manera, en una campanya tampoc podria treballar jo sol, hauria

que no pensava mai és que seria tan important l'Universal.

—*¿L'Universal és tot teu?*

—No, si ho fos, estaria viatjant, donant la volta al món.

—*¿Rendeix molt?*

—El màxim que pot rendir, però gastem molt. L'aniversari, per exemple, costa cinc milions. L'avantatge és que tots els accionistes vivim d'una altra cosa. I si no hi hagués mai beneficis, no el tancaríem. Ara, si hi hagués pèrdues altes, ja ho veuríem.

—*¿I el Gran Colmado?*

—Això va ser diferent. Em van venir a buscar quatre persones, que volien que fes la imatge i que entrés en la societat. Passa que a mi la gastronomia m'ha agradat sempre i creia que la idea era molt bona, i la proposta era nova a Barcelona. El que no faria mai seria muntar-ne un altre. Jo no sóc empresari, això és casual.

—*¿Quina va ser la teva aportació a la idea originària?*

—Un canvi de filosofia, l'aspecte més lúdic, cultural i d'imatge. Fer una cosa més avantguardista, entre cometes. A part de fer la imatge gràfica i col·laborar bastant en l'interiorisme.

—*Entre les teves aficions gastronòmiques hi entra cuinar una vegada a l'any, al teu poble, a la Cerdanya, un senglar per a tot el poble.*

—Aquest any ha estat el tercer. Això m'ho van demanar, perquè sabien que m'agradava cuinar, i ho feia més o menys be. A més, és un d'aquests pobles que són deu i gairebé no es veuen, i es va reunir tot el poble, N'hi ha un que es cuida de matar el senglar, i jo passo vuit hores cuinant. Enguany érem vora noranta persones.

—*Encara que pot ser inconscientment, tu has fet un paper de dinamitzador cultural. ¿Creus que la idea dels teus avantpassats, els Serrahima, que han estat vinculats a la vida cultural i política d'aquest país, et pot haver influït?*

—Sempre hi ha alguna cosa. L'educació, que t'expliquin que el teu avi o el teu besavi feien això, i una mica també ho portes a la sang. Però els Serrahima no som tan importants ni tan coneguts. El nom no m'ha servit mai per res, potser quan tenia disset anys i em deixaven entrar al Bocaccio a fer tertúlia amb els capdavanters de la cultura «artística» de Barcelona. Aquesta història de les sagues familiars s'ha acabat rotundament. La família Serrahima som cent vint cosins germans i cadascú va pel seu cantó. No és una família gaire intel·lectual, més aviat a l'inrevés. □

Claret Serrahima, dissenyador i empresari casual d'alguns espais de moda a Barcelona.

he de dir, però, que el *boom* del disseny gràfic ha vingut per l'administració, que necessita donar imatge.

—*¿Tu has treballat per a polítics?*

—No, només per a l'administració.

De dissenyadors, hi ha els que treballen amb agències de publicitat, i n'hi ha uns quants, que som pocs, i és el que jo en diria l'Escola de Barcelona, que treballem molt a prop de la cultura i per a l'administració.

—*¿Qui es podria incloure en aquest grup?*

—La gran majoria... Mir i Nolla, l'Enric Satué, l'Amèrica Sánchez, la Pati Núñez, el Ricard Badia, tot aquest grup que estem treballant bastant en cultura. Hi ha altra gent com el Trias i el Zimmerman que també hi treballen, però tenen una empresa més gran. Això també canviarà. En dos o tres anys, els dissenyadors d'aquí començarem a muntar no una gran empresa, però sí que intentarem agafar aquestes feines que estan fent els americans i els anglesos: caixes, bancs, companyies grans.

de ser amb un equip de publicitat i em costaria molt. No puc, ni en sé, ni vull.

—*Canviem de tema. L'Universal va ser la teva primera activitat que s'aparta de la professió de dissenyador. ¿Què et va motivar, per posar-te a obrir un bar?*

—Arriba un moment que et canses d'estar sol, treballant, i amb una guerra econòmica constant. Això em va fer buscar una altra manera de treballar, i de viure. I també he estat sempre una persona que surt de nit. Vaig al teatre, al cinema, a sentir música, i això es fa a la nit. Després vaig a fer una copa, i els amics els veig a la nit, no a les dotze del migdia. Aquesta tertúlia jo crec que és molt important que hi sigui, i se'm va acudir que podria muntar un local per *rebre* i tenir les meves tertúlies.

Ara, d'aquí a pensar que a la nit és quan es fa la cultura, i tot això de la «màgia de la nit». No, és l'alcohol de la nit. La gent es pren quatre copes, xerra més, es desinhibeix. Tot això és el que em va decidir a fer un bar. El